

Posamezna številka v Ljubljani in Trstu 4 vin.

„JUTRO“ izhaja vsak dan — tudi ob nedeljah in praznikih — ob 3. jutraj, ob ponedeljkih ob 5. jutraj.
 — Narečnina znaša: v Ljubljani v upravnstvu mesečno K 1.—, s dostavljanjem na dom K 1.20; s pošto celoletno K 18.—, polletno K 9.—, četrtletno K 4.50, mesečno K 1.50. Za inozemstvo celoletno K 28.—.
 Telefon številka 118.

JUTRO

NEODVIŠEN POLITIČEN DNEVNIK.

Izven Ljubljane in Trsta 6 vin.

Uredništvo in upravnstvo je v Franciškanski ulici 8. Dopisi se pošiljajo uredništvu, naročila upravnštvu. Nebrankirana pisma se ne sprejemajo, rokopisi se ne vračajo. Za oglase se plača: peti vrsta 15 v, osmrtnice, poslana in zahvale vrsta 30 v. Pri večkratnem oglaševanju popust. Za odgovor je priložiti znamko.
 Telefon številka 118.

Današnje zasedanje deželnega zbora.

Nov udarec bo prizadajal danes deželni zbor vojvodine Kranjske svoji centrali beli Ljubljani.

Le zato se je skicalo zasedanje, da sprejmejo klerikalni kimovci deželnozborske večine zakon za 10 milijonsko melijoračno posojilo.

Današnje zborovanje bo stalo kranjsko deželo 10 milijonov novega dolga, na stotisoče novih bremen samo za obresti tega dolga.

Na Ljubljano bo odpadel ogromen letni prispevek za obresti 10 milijonskega melijoračnega posojila.

200.000 do 250.000 kron bo morala Ljubljana prispevati vsako leto samo za obresti 10 milijonskega melijoračnega posojila.

Ker pa se od tega posojila ne bo smel porabiti niti vinar za Ljubljano, je razvidno, da bo Ljubljana samo plačevala, dobivala pa ne bo za to ničesar.

Danes plača Ljubljana nekaj čez pol milijona kron deželnih doklad, od naprej pa ji preti en četrtilijon novih davkov samo od zakona, ki bodo danes sprejeli v deželnem zboru klerikalni poslanci. In kdo bo plačal te nove doklade?

Posestniki, trgovci in obrtniki jih bodo lahko prevzeli na druge sams. Ostali pa bodo delavci, uradniki in konzistenti, ki jih ne bodo več mogli prevzeti in ki jih bodo morali čepo plačati.

Jasno je, da bodo danes klerikalni sprejeli v deželnem zboru zakon, ki je v prvi vrsti naperjen proti nižjim slojem, ki so med konsistenti največji reveži. Kmalu se bodo poznale nove deželne doklade. Že danes neznosna draginja se bo še povečala.

Nekaj časa si bodo siromaki še pritrgovali, a vsaka stvar ima svoje meje. Radovedni smo, kaj stori ljubljanski konsument potem, ko ne bo mogel več stradaliti in ko bo že vsled stradanja popolnoma ubit?

Edinole pravično in pošteno bi bilo, da bi klerikalci danes v deželnem zboru sprejeli določilo, po katerem odpade od 10 milijonskega posojila 40 odstotkov tudi na Ljubljano, da se tudi v našem mestu izvedejo melijoracije.

Delavske hiše, tržnice, kanalizacije, pospeševanje živinoreje v Trnovem in na Barju in še vse polno drugih potreb ima Ljubljana, ki se vse lahko smatrajo za melijoracije in ki so nujne, da se jih reši.

Če nimajo klerikalci ljubezni do naše Ljubljane le na jeziku, če ni zanje beseda: ljudstvo le fraza, s katero slepijo nevedne ljudi, potem, danes ne morejo drugače postopati in ne morejo sprejeti zakona, ki je le enostranski, ki je za Ljubljancane le škodljiv in ki bo še največja nesreča za naše mestno prebivalstvo.

Noben izgovor klerikalcev in noben zagovor ne opraviči klerikalce, če

bi nastopili proti Ljubljani. Ničevi so izgovori, da bo z melijoracijskim posojilom narasla in se zboljšala produkcija kmetijskih produktov na deželi in da se bodo živila v Ljubljani pocenila. Na eni strani imajo in bodo imele cene živil vedno rastočo tendenco, na drugi strani pa se producenti tako navadi na visoke cene, da bi bila zanj samo nesreča in škoda, če bi jih zopet moral vsled nadprodukcije znižati.

Sicer pa ne smemo pozabiti, da klerikalci ne za melijoracije. Če bi radi revežem pomagali, naj klerikalci razdele vsaj en del ogromnega cerkvenega premoženja med ljudstvo, od katerega so ga iztisnili. Če že tega nočejo, naj vsaj prenehajo še naprej tirjati od ljudstva novih prispevkov za cerkveno premoženje!

Tega seveda ne bodo storili ti grabeži, ker jim ni za ljudstvo in za njegov blagor!

10 milijonsko melijoračno posojilo hočejo samo zato, da bodo potolažili nezadovoljne in zahtevajoče volilce, katerim so pri zadnjih volitvah obetali vse mogoče in nemogoče stvari.

Dr. Lampe, čeprav je majhen, bo neznansko zrasel, če dobi 10 milijonov kron, katere bo lahko poljubno razsipaval.

Z desetmilijonskim posojilom se začne v kranjski deželi nova doba nečuvne korupcije. S tem denarjem bodo klerikalci podkupovali v stiskah živeče ljudi, s tem denarjem bodo uničevali značaj, pritiskali na naprednjake, držali po koncu svoje agitatorje in kimovce. Fajmoštre, samostane, Nemce in nemškutarje bodo najprej zboljšali, potem pridejo šele drugi njihovi pristaji, za druge bo pa 10 milijonskega posojila že zmanjkalo.

Pravijo, da preti nevarnost kadar se zbirajo gavrani.

Danes pridejo zopet skupaj v deželni zbornici črni ptici, ki bodo sprejeli 10 milijonsko melijoračno posojilo.

Nesreča bo to za celo deželo, nesreča bo to za Ljubljano!

Iz slovenskih krajev.

Iz Trsta. Občni zbor pevskega društva „Ilirija“ v Trstu. Nič posebnega nimajo na sebi razni društveni zbori, ker se na istih poročajo le stvari, ki so važne za delovanje društva. Udeležba je vedno več ali manj pičla, ker ima društvo malo družnikov, še manj pa prijateljev. Temu dejstvu smo že vjeli in se niti ne čudimo, ako vidimo tako malo zanimanja za društvo. V zadnjem času pa se je lotila posebna agonija naših pevskega društva. Več ali manj se sklicujejo pevska društva na to, da imajo malo podpornikov, ki bi pomagali društvu na trdnjejše noge. Vsak pevec se žrtvuje le toliko časa, dokler najde pri tem kako zabavo. Kakor hitro pa vidi, da se bolj izobraženi

krogi zaničljivo izražajo o pevskega društva, mine tudi najbolj potrpežljive vsaka dobra volja in pevskega društva nima ne izvršujočih in tudi ne podpornih članov. — Pevska društva niso več potrebna, se sliši in bere celo po časopisih, „zato se naj razpustijo“. Ne verujemo, da bi bila pevska društva res tako nepotrebna. No, go spodje, si mislijo, kar je pevskega društva storilo za provzbujo slovenskega naroda, je storilo, nadalje ga ne trebamo. Mi smo ustanovili drugo društvo, ki bo bolj služilo višjim krogom, za delavce je pa dobro, kar je. Vse bolj olikane ljudi vzamemo mi v svojo sredo, delavca pa pustimo, naj se pogreza v navadne krokarije. To je in nič drugega, čeravno se pravi, da ima neko društvo namen izobraževati pevce za učitelje navadnim pevskim zborom. Ta smrtni boj opazamo posebnost v Trstu. Pred nekaj dnevi se je bavila „Edinost“ mnogo s pevskim društvom „Kolo“. Bile so polne kolone samega čtiva o razpustu „Kola“, o opravičenju postopanja odbora in o vabilu pristopa k podružnici „Glasbene Matice“ v Trstu. Delovanje pevskega društva „Kolo“ je bilo že našim prednikom dobro poznato posebno v Trstu in danes stojimo na razvalinah tako spoštovanega in tako požrtvovalnega društva. Teden pozneje pa se je čitalo, da misli tudi „Ilirija“ na razpust društva. Da bi bilo to resno mišljeno, smo dvomili, vendar smo pa opazili, da so se nekateri prav resno trudili, da bi bili delavsko pevskega društva „Ilirija“ vrgli v grob. Posrečilo se jim ni. Delavstvo je za svoje pevskega društvo nastopilo na občnem zboru, in „Ilirija“ je izšla iz te agonije mnogo slavnije, nego je bila poprej. Ker smo že pri „Iliriji“, pogledimo si njeno delovanje nekoliko podrobneje. Kar se je zgodilo pred leti, ko se je društvo ustanovilo, je vsakemu več ko znano. Pogledimo samo na zadnje leto. Ni je bilo veselice N. D. O., na kateri bi „Ilirija“ ne bila drage volje sodelovala. Delavstvo pri Sv. Jakobu se je res, to moramo priznati, le na „Ilirijo“ naslanjalo. Vse veselice so bile izključno le od delavstva posečene, in „Ilirija“ je bila deležna velikih aplavzov. Pred tednom pa se je mislilo pevskega društva razpustiti in to gotovo le na kak migljaj od zgoraj. Delavstvo pa je pošteno odgovorilo s tem, da je pristopilo trumoma k društvu kot podporniki. Pričakujemo od društvenega odbora, da bo tudi letos posetil vse svoje moči napredku društva, tako da bo marsikomu težko prihajalo, ko bo slišal o uspehih društva. — Napisali smo te vrste na rovaš našega šentjakobskega delavstva. Ono, ki je ob vsaki priliki nosilo zastavo N. D. O., naj tudi sedaj pokaže, da ljubi „Ilirijo“, da ljubi sploh pevskega društva in se žrtvuje za njih obstanek.

Spominjajte se prekristne družbe sv. Cirila in Metoda!

Žalostna pesem o še bolj žalostni usodi Ljubljane ali

kakšna bo Ljubljana, če bi jo kedaj imeli klerikalci popolnoma v svojih krempljih.

(Epos v 140 verzih oziroma 85 kiticah. — Poje se po napevu znane narodne pesmi.)

Stoji, stoji Ljubljana,
 Ljubljana skumrana,
 na plečih nese žaklja
 o, težka žaklja dva.

Ponosna njena krona
 je zdaj brez lintverna:
 na glavo posadili
 so ji kameljona.

In nekdanja lepa lica
 so zdaj nagubana,
 frizura nekdanja krasna
 je zdaj vsa skušana.

Njen beli plašč zamazan
 in razcapan je ves
 in tu in tam zakrpan —
 to žalostno je res!

Ukradli so ji šolne
 s teh njenih nežnih nog;
 zdaj reva bosa hodi
 po trdih tleh okrog.

Po razcefranem plašču
 ji ščurki lazijo
 in pajki in stenice —
 ji srčno kri pijo.

Ostudno to golazen
 poznate dobro vsi:
 šopiri se objestno
 in luči se boji.

Ime požrešni trumi
 je „črni klerikal“ —
 kako se je otresel?
 Recept je „Portugal“!...

In slavno belo mesto,
 Ljubljana dolga vas,
 kako izpremenila
 je lični svoj obraz!

Kjer so gimnazije stale,
 kjer je liceum bil,
 in kjer je bil teater —
 tja se je far zabil.

Spodili so študente,
 spodili šolmaštre,
 povsod se zdaj menihi
 in nunice rede.

Še „Mestni dom“ zaprla
 je črna sodrga —
 tam se je naselila
 „Marijina bratovščina“.

Iz „Narodnega doma“
 nekdanj živahnega
 so naredili štalo
 za konja škofovga.

Na Gradu starodavnem,
 na „šancah“ tam nekje,
 kot v srednjem veku temnem
 grmade zdaj gore.

Na njih se cvro brezverci
 in proti-kutari
 redakcija od „Jutra“
 s plamenom tam gori

Anton Bonaventura
 veselo se smehlja:
 „Smo vendar vas ugnali,
 vi banda zoprna?“

Še Schwarz prišel je gori
 pogledat si to reč,
 pa dolgo ni tam čakal —
 smrdelo je preveč.

Pa ne po liberalcih,
 tud' po brezvercih ne:
 po kutah je smrdelo —
 oprane niso b'le.

In ko je vse pri kraju
 na Gradu gori b'lo,
 so šli v Ljubljano doli
 na grand-pojedino.

Ljubljana pa na cesti
 je bridko tarnala
 težila sta jo žaklja,
 o, težka žaklja dva.

In kaj ima v teh žakljih?
 me vpraša morda kdo. —
 Čemu me povprašuješ?
 Saj je zapisano!...

In ko tako zdihuje
 na cesti revica —
 tu plemeniti šuklje
 pokliče Lauterja:

„Čemu ta baba cvili?
 Kali pojedino!
 Zgrabite in zvežite,
 v pržon zaprite jo!“

Lampe se tudi vzdigne
 in pravi: „Prav takol!
 Čemu bi poslušali
 to staro babnico?“

Za rabo ni nobeno
 babše izmозgano,
 kar d'narja je imelo,
 že vse pobrali smo.“

In Lauter šel je venkaj
 Ljubljano zgrabil je —
 nič stoka ji ni pomagal,
 v pržon zaprl jo je.

In revica Ljubljana,
 od vseh ostavljena
 v nesnažnem je pržonu
 tako-le tarnala:

LISTEK.

MICHEL ZÉVACO:

Most vzdihljajev.

Roman iz starih Benetec.

Jednik je vstal.

— Kako to? je vprašal.

Roland je privzdignil ploščo, ki jo je bil spustil nazaj, in ki je zakrivala njegov rov.

— To sem napravil jaz; je dejal. Le pogledjte!

Mož se je ozrl v temni rov. Nato je dvignil do Rolanda pogled, poln začudenja in občudovanja.

— Kako ste to dosegli?

Roland se je nasmehnil.

— Z drobcem razbitega vrča sem odpraskal dva kamna; s kremenji, ki sem jih našel med malto, sem praskal naprej in izdolbel ta rov. Stvar je bila jako preprosta, kakor vidite.

Mož ga je poslušal z nepopisnim zadržljajem.

— Zmotil sem se, je povzel Roland. Torej je treba pričeti iznova.

Zdaj pa je jednik odkimal z glavo.

— Pričeti iznova! In kam hočete priti?...

— V kanal!

— Nemogoče!...

— Nemogoče! je vzklil Roland, in mrzel znoj mu je stopil na čelo. Kako to?

— Poslušajte, je dejal jednik. Jaz sem tukaj šele malo dni.

— In kje ste bili prej? je vztrepel Roland.

— Bil sem pod svinčnimi strehami. A lina moje ječe se je odpirala na kanal. S silnim trudom se mi je posrečilo izriniti kos omrežja tako, da sem mogel vtakniti glavo skozi, ter razgledati okolico; videl sem doževsko palačo, videl Most Vzdihljajev, videl sem Veliki Kanal...

— In?...

— In tudi mene je za hip navdala misel, da bi se spustil v kanal, z nevarnostjo, da si razbijem glavo ali polomim kosti.

Toda moral sem se odreči temu načrtu...

— Kako da? Zakaj?...

— Zato, ker je kanal vso noč zastražen!... Podnevi je straženje nepotrebno: toda, kakor hitro bi kdo izdolbel luknjo, ter prekopal zid, in bi ga stražniki zapazili, bi padel pod krogami arkebuz...

— Toda ponoči! je zarohnel Roland.

— Ponoči veslajo tik ob zidu ječe neprestano tri gondole, polne oborožencev. Izvedel sem že od kraja, zakaj je ječa pod takim nadzorstvom. Zdi se, da so se bali zarote, ki bi bila imela nalogo, osvoboditi nekega važnega jetnika... O, le verjemite mi, kdor je enkrat tu, ne vidi več svobode...

Roland ga ni nič poslušal.

Niti na to ni mislil, da mora biti tisti važni jetnik, ki ga daje Desetorica tolikanj skrbno stražiti, edinole on sam. Bil je ves poražen. Zagrizena krivičnost sovražne usode ga je navdajala z omotico. Besen upor, upor vsega njegovega bitja, tem mogočnejši, čim se je zakrival z molčanjem, mu je budil odločnost, poizkusiti poslednja, skrajna sredstva.

Videl je, da je obsojen na vekomaj. Nemogočnost bega mu ni puščala nobene nade več; in v tem resnobnem trenutku se je oklenil misli samoumora... bega v smrt!

Toda jednik je povzel z zatemnelim glasom:

— Sicer pa, če bi se vam tudi posrečilo uiti, jaz bi ne mogel več!

— Zakaj ne? je dejal Roland, ter se nehote oprijel nejasne nade.

— Zato ne, ker bom skoraj gotovo obsojen na smrt... Da, je nadaljeval videč, da se je Roland zganil, vi se čudite, da vam pravim to tako mirno. Toda smrt je še zmirom boljša od dosmrtnega jetništva... Ravno v tej minuti se svetniki posvetujejo o moji usodi, in morda jutri, morda pa še to uro, mi pridejo povedati, da me Rabelj pričakuje!

— Rabelj! je zamolklo vzklil Roland, ter vztrepel, kakor da se je nenadna, temna in turobna misel dvignila liki pošasti nad razvalinami njegovih upov.

— Da, Rabelj!... Pred štirinajstimi dnevi sem v napadu gneva udaril nekega ječarja. On sicer ni umrl, toda dejali so, da sem ga hotel ubiti. In zato so me odvedli v to ječo, ter so

mi povedali, da zapirajo vanjo tiste, ki so obsojeni na smrt!...

— Ječa obsojencev! je zamrmral Roland z bledim usmevom.

Semkaj me je torej vodila pot v svobodo!... Njegov sobesednik pa je bil počenil v kot svoje ječe; naslanjal je glavo v dlani, ter nedvomno premišljal o smrti, ki je bila tako blizu njega.

Roland ga je nekaj časa gledal; a tudi v tem strašnem trenutku je bilo v njegovem srcu prostora za usmiljenje.

— Pogum! je dejal. Morda vam pa puste življenje.

Mož je odmahnil z glavo:

— Ne, ne!... To pot me bodo usmrtili!

— Vi pravite: To pot?

— Da... pomislili so me, ko so me prijeli... vzile temu, da sem bil že takrat obsojen na smrt, in je bila nagrada razpisana na moj glavo...

Nehote, in vzlic neizmernemu obupu, ki ga je bil navdal, je Rolanda zanimala jetnikova povest. Včasih se mu je zazdelo, da je že slišal njegov glas. Na njegovem obrazu je videl poteze, ki so se bile nekako že izbrisale v njegovem spominu, a jih je moral nekdanj videti, ob času, ki se ga ni določilo spominjal.

— Vi pravite, da so vas pomislili? ga je vprašal.

— Da... zato, ker sem bil storil Svetu Desetorice v starih časih veliko uslugo... Oh, takšno uslugo, da če mislim nanjo, si pravim pogostoma: to je bil največji zločin mojega življenja...

Jednik je povzel glavo na kolena...

— Kakšno uslugo? je vprašal Roland, čuteč, kako mu zamolklo utripnje srce. Govorite...

— Počemu? Na smrtno uro je vseeno. In vsega je konec na smrtno uro...

— Vendarle!... Govorite, prosim vas... Hočem, da govorite! Zakaj pravite, da je bila usluga, ki sta jo storili Desetorici, zločin?...

— Zato, ker je ta usluga — ta zločin pomagal ugonobiti rodbino, ki je bila nedolžna! je odgovoril jednik z glasom neizrekljivega obupa... Toda pustiva to! Rad bi umrl, ne da budim v sebi te strašne spomine. Morebiti mi bo tako laglje umreti!...

(Dalje.)

„Oh, kje so tisti časi, oh, kje — oh, kje — oh, kje — ko bila sem spoštovana? o-je, o-je, o-je!“

Ko so mi daljni tujci iz vseh krajev sveta hodili se poklanjat, oh, kje je doba ta!

Otroci nehvaležni so me oropali, še čevlje so mi vzeli in zdaj pijo mi kri.

Otroci nehvaležni veselo se goste tu pa nesrečna mati otira si solze.

Prodali in izdali, oropali so me, zato prokletstvo kličem na njihove glave!“

Tako je govorila Ljubljanka revica — v tem pa se je vršila naprej pojedina...

To pesem o Ljubljani je zložil naš Bav-bav in dal jo je natisnit — četud' komu ni prav!

Splošni pregled.

Turki se odrekajo angleškega protektorata. V listu „Jeune Turc“ napada Ahmed Agalef Angleže, ker se vmešavajo v turške zadeve, kakor se je to videlo iz raznih oficijelnih govorov zadnje dobe. Članek pravi, da politiki in sociologi govore in pišejo, da na Angleškem ni več onega smisla za politiko, kakor je bil včasih in da Angleži nimajo več dobrih politikov. Novo Turčijo je baje treba razločevati od stare Turčije; čas, ko se je delal nemir v otomanski državi da so potem drugi od tega imeli dobiček, je minil. Ako Angleži ne bodo odnehali od svoje hujškarije po stari metodi, bodo vstali Afgani, Beludži in Hindus ter bo nastal požar na vzhodu, v katerem bodo Angleži sami pogoreli. Tako piše list, toda to ne bo motilo Angležev, da bi ne nadaljevali svoje politike in s tem motili nemške namene na vzhodu.

Rusi grade nove morske trdnjave. Po sklepu ruske obrambne komisije se zgradi novo vojno pristanišče v finskem zalivu blizu kopališča Hangö. Na nasprotni strani bi zapirala pot trdnjava pri Revahu. S tem bi bil finski zaliv varen pred vsakim napadom.

Obiski v Rimu. Znano je, da je proglasil papež letošnje leto, ko se slavi 50 letnica združene Italije, za leto žalosti, da odpadejo torej vse večje zabave v Vatikanu in tudi obiskov papež ne bo sprejemal, posebno katoliških vladarjev letos ne mara v Rim. Tudi Viljama, nemškega cesarja, ki je sicer protestant pa ima z njim diplomatske zveze, neče letos videti v Rimu; dozdaj so se priglasili trije vladarji na obisk: srbski, bolgarski in norveški, tem sicer, ker niso katoliške

vere, ni take zamere, da pridejo v Rim, ampak papež bi rajše videl, da bi letos nobenega vladarja ne bilo tja. V koliko se bodo kralji in cesarji ozirali na papeževo željo, še ni gotovo znano. Papež je bil zadnje čase bolehen, imel je katar, bilo je potrebno, da je imel popoln mir. Vatikanski zdravniki trdijo, da bo kmalu zopet zdrav.

Srbski kralj v Rimu. Srbski kralj je bil v Rimu čez vse svečano sprejet. Na kolodvoru so ga pozdravili ministri in kralj. Ko se je kočija peljala po mestu, je občinstvo navdušeno pozdravljalo srbskega kralja. Obisku se pripisuje velik političen pomen.

Stolpin o Poljaki. V ruskem drž. sovjetu je govoril ministrski predsednik Stolpin o rusko-poljskih odnosih in je povdarjal posebno to, da se Poljaki povsod v dumi in drugih institucijah združujejo samo po narodnosti ne pa po strankah. To se godi vsled tega, ker so Poljaki narod, ki živi v sanjah o bodoči slavi, v resnici pa imajo slabo sedanost in nesrečno zgodovino. Poljaki poznajo le cilj: domovina. Zato mora imeti Rusija proti njim svojo politiko, ako neče nekoč doživeti poraza na zapadu.

Vlisingen ne bo utrjen. Ker je nastal zaradi nameravanega utrjenja Vlisingena tak krič po Evropi, je nizozemska vlada sklenila, da opusti utrditev da ne bo evropskih in mednarodnih vprašanj in zmešnjav.

Velikanski mrz na Krimu. Na Krimu je padlo toliko snega, da so cele vasi pod snegom ali pa popolnoma odtrgane od prometa. Guverner, ki je potoval Jalta, si je moral dati delati pot skozi sneg. Škoda je velika, ker mora ljudstvo nasade rabiti za drva.

DNEVNE VESTI.

Tudi „Ednost“ je prišla za „Slovenec“, ker včeraj smo videli v njej črno na belem natiskano nekolikokrat pravo ime našega lista. Težko je šlo, to vemo, ali šlo je vendar, ker končno so morali sprevrediti gospodje v uredništvu „Ednosti“, da smešijo same sebe, ako „prezirajo“ list, ki ga ima tako rado tržaško slovensko občinstvo in ki ga tako nervozno čitajo tudi rodoljubi v kavarni „Balkan“. Se bodo pač morali privaditi na „Jutro“ tudi gg. iz uredništva dolgočasne didaktične „Ednosti“.

Gosp. J. M. Čok odgovarja v „Ednosti“ na naš dopis iz Trsta, v katerem je bil po zaslugi ožigosan provincijalizem in separatizem gotovih tržaških krogov. Gosp. J. M. Čok naj nam veruje, da so njegove članke v „Ednosti“ v Ljubljani vsi tako razumeli kot naš tržaški dopisnik in da so naš dopis vsi odobraval, ker je ekskluzivnost gotovih tržaških krogov začela predsedati že vsem — tudi tržaščim — Slovincem, ker ti krogi so vseslovenski samo takrat, kadar je treba izventržaškim Slovincem dati lekcije, sicer pa prav radi obidujejo tržaško ozemlje s kitajskim zidom. Bo pač treba posvetiti malo v te tržaške razmere, kakor je večkrat potrebna kritika naših razmer iz Trsta!

„Slovenec“ je pa res iznajdljiv! Za to, ker smo malo obširnejše poročali o potovanju srbskega kralja čez Ljubljano, nam podtika dinastičnost, srbsko dinastičnost, seveda! Kdor je pazno čital naša poročila, je moral zapaziti, da mi nismo čisto nič poveljevali osebe kralja Petra, pač pa smo

pozdravljali srbski narod, ki ga je pri tej priliki predstavljalo slučajno srbski kralj in smo to celo naglašali v naših poročilih. O monarhiji imamo pa mi svoje določeno mnenje, ki je drugačno od „Slovenčevega“ mnenja, ali je enako v Belgradu, na Dunaju, v Parizu in povsod. — O naših deficitih naj pa „Slovenec“ molči in naj rajše misli na svoje deficite, ker naši bodo gotovo prej plačani kot njegovi, ker so mnogo manjši od njegovih in ker se „Jutro“ vedno bolj razširja, medtem ko „Slovenca“ niti klerikalci ne marajo in čitajo rajše „Jutro“, ki se bojuje za pravico in resnico, a „Slovenec“ samo laže in zavija, kot pravi jezuit.

Že zopet velesrbska gonja na Slovenskem. Ni še leto dni, kar so se naši klerikalci z vlado vred nesmrtno blamirali z uprizoritvijo velesrbske gonje v Ljubljani. Kot plačilo zato, da so očrnil Ljubljano in naprednjake sumničili veleizdajstev so naši klerikalci dobili to, da je začela centralna vlada napredni živeli preganjati in da ni potrdila zopetnega župana Hribarja. Sadržano zlobne laži so takrat pisale klerikalne izdajce o svojih sobratih, samo, da bi dosegle svoje podle namene. Sedaj klerikalci že zopet začenejo z velesrbsko gonjo. Bližajo se občinske volitve in ker poštenih sredstev za ta boj sploh nimajo, hočejo pridobiti vlado za to, da bo vplivala na državne uradnike pod pritiskom laži. Ker se tudi klerikalci sami ne upajo več pisati o srbskem zarotništvu v Ljubljani, ker vedo, da bi se jim smejale celo kравe njihovega veljaka Boltatuga Pepeeta, zlegli so zopet kukavčije jajce v nemškem časopisu. Graški „Tagblatt“ in celjska „Die Deutsche Wacht“ zopet pišeta o srbski zaroti v Ljubljani. Trapaisti celjski list piše celo, da je 10.000 dinarjev pripravljenih za ljublj. občinske volitve. Graški list pa napada državnega uradnika, ker je predlagal „zarotnika“ g. Adolfa Ribnikarja za predsednika političnega društva za dvorski okraj. Nemške žurnalistice bi bilo res treba za tako pisavo kaznovati radi nezapodljivih neumnosti, klerikalce, ki take vesti v nemške liste zanašajo, pa radi hudobnosti in lumparije.

Čudna lastnost „Slovenčevega“ poročevalca. „Slovenec“ se zaganja v shod, ki ga je priredilo „Gospodarsko in politično društvo za dvorski okraj“ pri Marčanu na Rimske cesti. Očividno ga jezi, da je govornik gospod Adolf Ribnikar klerikalce do nagega slekel in povrh še našeškal. „Slovenec“ poročevalec, ki bi moral biti zadovoljen, da ga trpe naprednjaki na svojih shodih in da ne vržejo ven kakor to delajo klerikalci z našimi ljudmi, je povrh še nesramen in podtika govorniku, da je lagal ko je govoril o kozlih (o jezuitih tu ni bilo govora!) ki v Marinem domu opravljajo razna obrtna dela. Tudi glede obiska na shodu je „Slovenec“ poročevalec napadno poročal. Brščas je bil vinjen, da je vse tako zmešal. Vsekakor je to čudno, da ima včerajšnji „Slovenec“ poročevalec ravno nasprotno lastnost od njegovih tovarišev. Drugi vidijo namreč v sladkoinjenem stanju vse po dvoje, on pa je videl vse najmanj dvakrat manjše.

Belokranjska železnica in naši klerikalci v deželnem odboru so postali že zanimivi. Pl. glavar Suklje in dr. Lampe sta dozdaj skozi poldrugo leto farbala Belokranjce, da se prične železnica graditi že preteklo pomlad,

zdaj pa je že druga spomlad tu, pa se ne ve drugega kot to, da so načrti narejeni, in da enkrat prično z gradnjo, morda to poletje, morda tudi še le na jesen. Zdaj lahko kmetski volilci izprevidijo, da so Lampeta in Sukljeta samo polna usta obljub pa praznih besed, od katerih pa kmet nima nobene koristi!

Pol milijona novih davkov na leto bi morala plačevati Ljubljana, če bi bil sankcioniran novi cestni zakon in pa zakon, ki ga bodo sprejeli klerikalci danes za najetje 10 milijonskega posojila v melioračne svrhe. Danes znašajo deželne doklade v Ljubljani tudi dobrega pol milijona. Podvojiti pa se bodo morale vsled novih zakonov v Ljubljani deželne doklade in draginja bo še večja, žrtve zopet bolj neznosne. Na beraško palico mora priti Ljubljana. Samo samostani bodo še lahko izhajali in Čenstohorske orgije bodo v njih uganjali menihi in mnne. Iz njih pa bodo ti črni zajedavci lezli na Ljubljano in ji pili kri ter sesali mozeg. Današnja slika nam to krasno predstavlja.

Klerikalne sleparije pri volitvah v trgovsko-obrtno zbornico, ki jih odkrivamo v našem listu zelo vzemirajo prizadete klerikalce. Voditelji teh sleparij menda kar spati ne morejo tako se boje, da ne pridejo vsak hip pod ključ. Na debelo so sleparili. V pisarni klerikalnega veljaka se je goljufalo in ponarejalo podpise na glasovnicah. In kako je bilo z okni v tej pisarni? Ali jih niste vselej mojstersko zagrnili in še čez ključavnico ste obesili debelo cunjo? In ko se je pokazala bleda žena glavnega klerikalnega sleparja med vrati s svetlohliskim, zlobnim nasmehom, na to črno delo in v „sveti“ jezi s povzdignjenim glasom rekla: Nič se ni treba bat, liberalce žiher golfama, tu ni noben greh. Postrelili bi žiher te barabe liberalne! In primariral je liter dobrega cvička in na to se je jepilo! O, pravljicne noči! Ali Vam ni o vsem tem prav nič znano dični podpredsednik trgovsko-obrtnice gospod Kregar?

Katoliški kavalirji, fej. Političen boj navadno ni čeden, a naravnost gnusen še postane, če se politiki spozabijo tako globoko, da napadajo posamezne ženske in če je ost teh napadov obrnjena celo proti zasebnemu življenju. Napadati ženske, tega se sramujejo tudi divjaki, ki smatrajo tako delo pod častjo moža. Naši klerikalni kavalirji pa v svoji brezstidni gonji napram vsemu, kar ni klerikalno, zaostajajo glede dostojnosti daleč za indijskimi barbari. Pod naslovom „Trškanova mama“ brizga „Slovenec“ svojo strupeno goljardo na obče spoštovano gospo Trškanovo, posestnikovo soprogo iz Vodmata. Zakaj? Le zato, ker se gospa ne sramuje dejansko pokazati svoje protiklerikalno prepričanje, ker noče igrati vloge hinavskih terjalk, kot jo igrajo žene morda ravno tistih klerikalnih kavalirjev, ki so nesramni napad na žensko zagrešili. Ne vemo, koliko je „Slovenčeva“ vest zavedno te gospe in branjevih resnična. Vemo pa, če je gospa Trškanova branjevkom skušala povedati resnico o katoliških ljudskih sleparijah, je s tem storila le svojo dolžnost kot zavedna narodnakinja. Vsa čast ji, če je to storila, katoliškim kavalirjem pa, ki napadajo ženske, trikrat fej!

Osebnost. Kapelnik slovenskega deželnega gledališča, g. profesor

Friderik Reiner je angaževan za „Volksopero“ v Budimpešti. Kontrakt za tri leta je gospod kapelnik podpisal te dni. Z njim izgubimo nadarjenega, marljivega dirigenta, katerega bomo težko pogrešali.

Promocija. Danes bo promoviran na graškem vseučilišču doktorjem, filozofije abs. phil. J. A. Glonar. Čestitamo!

Napredno gospodarsko in prosvetno društvo za Krakovo in Trnovo priredi v nedeljo, dne 19. t. m. ob 3. uri popoldne v stari Breskvarjev gostilni, Velika čolnarska ulica 17 shod za člane in somišelnike. Poročalo se bo o gospodarskem položaju, o novem volilnem redu in predstojeci občinski volitvi. Krakovčani in Trnovčani! Pridite vsi na shod, da izveste resnico in se prepričate o nakani, ki je naperjena proti Ljubljani in ki zna postati osodopolna za Vaše denarjce.

Volilni shod priredi v nedeljo popoldne ob 3 uri pri Vidmarju (Moharju) na Barju gospodarsko napredno društvo za šentjakovski okraj. Volilci iz Ilovice, Hauptmance, Crne vasi in karolinske zemlje, udeležite se shoda polnoštevilno, da se tam pojasnijo klerikalne nakane z Ljubljano in njenimi prebivalci!

„Napredno, politično in izobraževalno društvo za Kolzejski okraj“ priredi danes, dne 18. februarja 1911. predpustno veselico v salonu gostilne pri „Levu“ na Mar. Terez. cesti. Začetek ob 8. zvečer. Vstopnina 50 vinarjev.

Naše šolsko polje. Poznaš „Slovenskarja“, ki bi naročil knjige ali tiskovine od podjetja, ki je v naprednih rokah? A mi? Leto za letom kupujemo drage šolske tiskovine v klerikalnih tiskarni in bukvarni ter sprejemamo knjige ki delajo reklamo klerikalni učiteljski organizaciji. S podporanjem „Slovenskega učitelja“, „Vrtca“ in drugih listov takega kalibra ali celo „Mladosti“ dajemo izvestim ljudjem v roke orožje, ki nas mnogokrat tepe. Geslo zavednega naprednjaka bodi: „Proč z vsemi časopisi, ki izhajajo v nasprotnih rokah!“

Nujna prošnja našim možem v krajnih šolskih svetih. Imejte pod kontrolo šolske naročevanje knjig in časopisov! Pri prvi seji sklenite, da poslej krajni šolski svet ne da niti vinarja za list, ki ga bo naročil klerikalni učitelj brez vaše vednosti. Ne zabite tega, stvar je velevažna!

V naročitve priporočamo: Knjige „Slovenske šolske Matice“, „Učit. Tovariša“, „Popotnik“, „Zvonček“, „Domče ognjišče“, „Naša bodočnost“ (po več iztisov) ter mladinske knjige, ki jih izdajata „Društva za zgradbo učiteljskega konvikta“ in „Zaveza“. Klerikalna krama naj zgine iz naših šol! Može, strankarska disciplina zahteva brezobzirnosti napram vsakemu klerikalnemu učitelju. Takoj na delo!

Popotnik (2 štev.) prinaša sledečo vsebino: Avgustin Požegar: Misli o reformi ljudske šole. — Pav. Flerč: H. Scharrelmann. — Dr. Fr. Flešič: Izpraševanje in izpiti. — Drag. Hennek: Risanje in rokotvorni pouk. — J. K. Tuberkuloza. Književno poročilo. — Razgled.

Naša bodočnost. Vsebinska 2. štev.: Sokolski dom v Domžalah — Dr. R. M. Preko Tirolske v Italijo — M. V. Brezovnik: Črna smrt. Peter Štrgluca: Razvoj občil. Iv. F. Sokrat in Platon — Vestnik za sokolski naraščaj. Listek. List ima tudi podobice, ki pojasnjujejo članke. Naročajte in širite „Našo

sem se moral, ko sem jih videl, smejati z njimi, dasi se se nisem videl v ogledalu in — že sem se valjal od smeha. Celotno krčevito ceremonijo neukrotljivega smeha sem napravil zdaj jaz s svoje strani, najpreje solo, nato z rahlim spremljanjem tovarišev, kakor v koru, ki so bili prisiljeni napraviti znova nekaj taktov v furiji divjega smeha. Ko smo se popolnoma utrudili in ko smo premagali par slabšeje se ponavljajočih napadov, smo se mogli slednjič odpraviti na pot,

„A mask ne odložimo na noben način!“ je predlagal eden. „Častna beseda?“

„Častna beseda! Častna beseda!“

3.

Zares — bil sem najoriginalnejša maska. Sledili so mi v celih gručah, obračali so me s smehom okrog, suvali me in ščipali, in če sem se hotel jeziti, če sem pod masko dal obraz resen izraz in se energično obrnil proti njim, da bi si priboril miru, tedaj je narasel smeh od tolikih homerskih dimenzij, da je vse drugo v hiši izginilo kakor tiho se smehljajoče in se umaknilo grmenju, vriskanju, divjemu toku nebrzdano prostega smeha. Pri vsakem koraku sem bil obdan od oblaka smejanja, in dolgo časa mi je bilo nemogoče, oprostiti se tega železnega obroča veselosti in smeha. In vendar sem moral napraviti to! Bil sem vendar v istem prostoru kakor ona. Njo sem vendar moral videti; mogel sem jo tudi, in v neskončni

MALI LISTEK.

Smeh.

Rusko spisal Leonid Andrejev. Prevel P. Pamidor. (Dalje.)

In kdo je bil kriv vsega tega? — Samo ona pač! O, hu... Ne, ne — ne! Morda je niso pustili zdoma; morda je bolna, ali — navsezadnje celo mrtva... Ona je morda mrtva, jaz pa kolnem!

2.

„Gospodična Marija Vladimirovna je tudi tam,“ mi je pripovedal takoj nato znanec — in sicer brez najmanjšega znaka kakih stranskih misli: ni mogel namreč na noben način vedeti, da sem jaz čakal od polsedme do poldevete ure v tem pasjem mrazu prav te gospodične Marije Vladimirovne. No, — sploh pa...

„Tako?“ sem odgovoril razmišljevalno, kakor vtopljen v daljne misli. Na tihem pa sem zagodrnjal zopet: o, hu...

„Tam“ je bil namreč maskeradni večer pri N-jevih. Njevi pa so bili ljudje, ki jih nisem videl še nikoli, ki jih je pa moj nezavestno sočuteči znanec poznal. Danes bom videl Njeve — tja pojdem! Toliko je gotovo.

„Illustriissimi signori!“ sem zaklical z najradostnejšim glasom, srce pa mi je isti hip stisnil leden mraz. „Saj smo o pustju; vse se zabava. Torej se moramo tudi mi zabaviti.“

„Da — ampak kako?“ je vprašal eden, že vnaprej brezupno.

„Da — ampak kje?“ se je oglašil nekdo na drugi strani. „Zbognajmo še nekaj znancev skupaj, kostimiramo in maskiramo se in potem haj! k znanim in neznanim“, sem odločil jaz in se ozrl postrani na tovariša, ki je poznal Njeve, „to se pravi, enem izmed nas morajo biti seveda znanci.“

In zares — ti popolnoma brezbrizni ljudje so postali živahni. Že omenjeni tovariš je predlagal sam, da bi šli k Njevim in vse je obšla nakrat razigrana veselost: kričali smo skakali in peli vse križem. Poklonili so se mi zaradi moje genialne ideje in zložili skupaj drobšč, kar ga je pač bilo. In čez pol ure smo bili polnoštevilni, peljali smo se k izposojevalcu mask in napolnili njegov lokal s svežim mrazom, tajajočim se snegom, mladostno razigranostjo in smehom.

Jaz sem hotel imeti lep kostim, v poetično mračnem tonu, tako nekaj elegantno otožnega, in sem rekel: „Dajte mi kostim španskega kavalirja, prosim.“

A španski kavalir je bil brščas v življenju nenavadno dolg in postaven gospod, kajti jaz sem izginil v njegovi obleki popolnoma in sem se čutil notri samotno in zapuščen, kakor v ogromni viteški dvorani njegovih dedov. Stopil sem slovesno iz kostima in zahteval drugega.

„Želite morda klovna — pisanega, z zvončki?“

„Klovna?“ sem zaklical razžaljeno.

„Ali morda bandita?“ — takole z velikim širokokrajnim klobukom — z bodalcem...“

Bodalec! — To bi bilo kakor našlašč! Zalibog bandit, čegar obleko sem dobil, še ni dosegel svoje polnoletnosti. Bil je najbrž samo izkvarjeni paglavec sedmih ali osmih let. Njegov veliki klobuk je pokrival komaj del moje bodoče pleše in njegovih žametnih hlač so me morali izvlačiti s silo — kakor iz pasti.

Paž tudi ni bil za nič — bilo je preveč madežev na njem, a da bi ga dali v kemično čistilnico, je bilo že prepozno, kljub znani neverjetni hitrosti, s katero izvršujejo ta koristna podjetja čiščenje. Menih zopet je imel preveč lukenj.

„No — bo kmalu kaj s tabo?“ pozno je že,“ je priganjal že kostimirani tovariš N.

Samo en kostim je bil še — kitajski plemenitaš.

„Torej sem s Kitajcem,“ sem rekel s primerno kretinjo, in dali so mi Kitajca. Vedi vrag, kako motovilo je bilo to! O kostimu samem ne govorim. Tudi bedastih pisanih čevljev ne omenjam, bili so mi veliko preveliki, tako da so tvorili njihovi nemajhni konci nerazumljive in brezsmiselne okraske na obeh tečajih mojih nog; molčim tudi o neki obledeli cunji, z velikim, dolgim cofom, ki sem si jo moral postaviti kot lasuljo na glavo in si jo privezati s trakovi nanjo; ti

trakovi so me rezali v ušesa, in jih pritiskali tako močno naprej, da so molela naprej kakor pri netopirju.

„In maska?“ — Na to si pozabil!“

„Da — maska! To je bila, dovolite, nekaka abstraktna fiziognomija. Imela je sicer nos, oči in usta, — vse zelo lepo in pravilno, celo dosledno izveden slog in tudi vse na svojem pravilnem mestu, ampak človeškega ni imela absolutno ničesar! Celotno ko je ležal človek že nekaj časa v grobu — kjer mu je pač vse jedno — ne more izgledati tako brezbržno! Maska ni izražala niti žalosti niti veselosti, niti zanimanja niti začudenja. — Izražala ni prav ničesar, čisto ničesar. In pri tem je gledala človeka odkritosrčno in mirno, resno in neomajno. Moral si je smejeti, če si se hotel ali ne! Zdi se mi, da bi se moral tudi pri najhujšem zobobolu tako smejeti, kakor da bi te strašne nadloge sploh nikoli ne bilo na svetu. Zgrabil te je pač nepremagljiv smeh, prevzel te in obvladal tako popolnoma, da si se samo smejal, smejal... Tovariši so se zvijali, valjali se po zofah: potem so se zgrudili onemogeli in zrušeni po stoleh in se smejali tam dalje, vedno naprej, brez odmora, vedno slabše, dokler ni nastopila ona praznота v želodcu, ki zavre smeh tako bolešno občutno.

„To bo odločno najoriginalnejša maska!“ so dejali, ko so prišli zopet do besed.

Stal sem tam med njimi in sem gledal, kako so se smejali. V začetku

bodočnost*. Stane samo 3 krone na leto.

Zgodovinski Erazmov grad na Dolenjskem. Kakor znano, se nahaja v Luknji pri Prečini na Dolenjskem (uro hoda iz Novega mesta) zgodovinski grad, prvotna last Erazma Predjamskega, po svoji legi sličen onemu splošno bolj znanemu na Notranjskem. Grad je že več let popolnoma zapuščen, še bolj pa zanemarjen. Ko ga je pred par leti kupil g. Josip Košiček iz Kandije, ga je za silo skušal rešiti popolnega razpada. Za ohranitev tega gradu se je zanimalo tudi društvo za ohranitev zgodovinskih spomenikov na Dunaju, ter v to svrhu dovolilo 4000 K podpore pod pogojem, da se stara popolnoma razpadla streha na osrednjem poslopi nadomesti z novo. G. Košiček je že pripravil ves les za to. Medtem pa je grad prodal gosp. Seidlu, znanemu novomeškemu trgovcu, (bratu goriskega profesorja). Novi lastnik bi moral započeto delo dovršiti. Toda preteklo je že nekaj časa od takrat, ali storilo se ni čisto nič drugega, kot pa je že pripravljeni les neznano kam izginil in da je g. Seidl prišel na glavarstvo po onih 4000 K, katere mu da glavarstvo ne sme preje izročiti, predno bo grad popravljen. Ker pa se je opravičeno bati, da bode grad preje popolnoma izginil s površja, kot se bo pod tem lastnikom popravil, apelujemo na pristojno oblast, da se resno pobriga za to, da se ta zgodovinski spomenik obvaruje pred popolnim razpadom.

Hudičev vodo je pil, drevesa je grizel, travo je jedel komaj 20 let stari a že večkrat kaznovani France Žagar rojen v Trnovem (Ljubljana). Žagar je bil hlapec pri Rojcu kjer se po izpovedbi prič shajajo pošteni žagarjevega kalibra. Dne 23. decembra je prišel iz ječe, se napil pri Sarabonu „hudičeve vode“, šel h premogaru Valentinu Kugi, na katerega dvorišču ga je popadel pes. Žagarja je to tako vjezilo, da je grozil, da ubije psa in gospodarja, katerega je potem res ugriznil v roko. Kuga je pred njim ubežal v stanovanje M. Lavtar, kje sta bila dva dečka zaprti v kuhinji. Žagar je s steklom opremljena vrata razbil, vrzel debel kamen na štedilnik ter tako uničil kosilo uboge družine. Ker je hotel vse potolči, so poslali po stražnika. Mihael Sitar, mestni nadstražnik je Žagarja aretirjal. Žagar je nekaj časa mirno šel, ko pa se bližala na stražnico na Taboru, je ubežal. Prišel je na pomoč še stražnik Klančičar ter Polanšek. Posrečilo se jim je beguna ujeti, ga zvezati, a ko je bil že zvezan se je vrzel na tla, grizel okrog sebe kar je zasačil, ranil je dva stražnika, grozil vsem tem, da jih zakolje, ko pride ven, in ko že drugega ni mogel, je grizel drevje in travo okrog sebe. Šele ko je prišel še en stražnik na pomoč, so ga s težkim trudom spravili v zapor. Pri aretaciji je tudi prav barabsko preklinal boga in vse svetnike. Deželno sodišče je mlademu Divjaku naložilo 15 mesecev težke ječe. Predsednik g. Vedernjak mu je priporočal naj ko pride ven, ne pije več „hudičeve vode“, ampak vodo iz našega izbornega vodovoda. Težko, da se bo Žagar po tem navetu ravnal. Kot vse kaže, bo zopet pri „hudičevi vodi“ ostal in — utonil. Ja, ta hudičeva voda!

Neveren tat pod ključem. Franc Pušnik iz Rožnega Dola na Koroškem je še mlad, a jako nevaren tat. Služil je pri g. Hermanu na Savi, nekoč zaprosil gospodarja, da mu da 20 K za pot v Ljubljano, je šel na Koroško, ponoči se vrnil, udril v stanovanje ter ukradel iz zaprte omare blizo 200 K. Tudi pri Mariji Terčec v Zeleni jami

radosti nad tem sem pozabil na srd vsled brezuspšnega čakanja v mrazu in na razdraženost, ki se me je polajšala, ko sem moral toliko časa čakati na trenutek svidenja: smejal sem se z drugimi in se prerival skozi množico in sem iskal nje... ki je še vedno nisem ugledal. In ravnotako nenadoma je izginilo veselje do smeha in v brezmejnem hrepenjenju po nji sem bil zopet daleč od tega smejanja in veselja in brezskrbnosti. Iskal sem po vseh sobah, a za menoj je vrvela, kričala in se smejala množica... Vendar! — tam je stala! Kakor da sem vstopil nenadoma v čudovito luč — obstal sem ukopan. Vse hrepenenje dneva, ki se je za nekaj časa umirilo v nenadnem vrtoglavi posetu te maskerade, se je vzbudilo zdaj z nebrzdano silo in se koncentriralo ob pogledu nanjo! Saj je vendar stala tu, ona, ki me je vsega napolnjevala, vsega prevzela. Modre oči, kakor plamenice v snopu zlatega žita, pod črnimi obrvmi in -okokom svetlih krasnih las, so sijale na vse naokrog s tihim sijajem umirjene krasote, in vsa njena postava, obkrožena od tega zalatorumenega miru kakor od sanjavega odseva klasične lepote, me je vlekla k sebi z neodoljivo močjo, in me napolnjevala s trepetajočo srečo. Ko je nenadoma nastopil odmor, sem stopil hitro k njej.

(Konec.)

je iz zaprtega kovčega ukradel denar, drugim pa več raznih predmetov. V Ljubnem in Fohnsdorfu na Štajerskem pa je celo svoje tovariše sleparil s tem, da je hodil zanje k blagajni po denar ter blagajničarju rekel, da so ga delavci-tovariši pooblastili, da naj zanje prevzame plačilo. Naše deželno sodišče je nevarnega tatu in sleparja obsodilo na 6 mesecev težke ječe.

Železniška nesreča. Predvčerajšnjem ob tri četrti na 7 zjutraj je na Rakeku povozil vlak sprevodnika Javorščaka v trenotku, ko je isti vezal vozove. Nesrečnemu je vlak skoro popolnoma odtrgal desno nogo. Težko ranjenega so odpeljali takoj še z istim vlakom najprej v bolnišnico v Postojni, odtod pa v deželno bolnico v Ljubljano. Spremljala sta ga na poti dva postojnska zdravnika.

Fran Lier mrtev. Češki igralec Fran Lier je umrl po daljši bolezni dne 13. t. m. na Smichovu pri Pragi. Pokojnik je bil tudi par sezon angažiran v Ljubljani, kjer je bil kot inteligenten in talentiran igralec splošno priljubljen. Nepozaben ostane njegov „Vzgojitelj Lanovec“ in druge njegove vloge. N. v. m. p. l.

Telovadno društvo „Sokol“ v Ljubljani prične zopet z obligatno telovadbo trgovsko-obrtnega naraščaja. Zatorej se pozivljajo vsi vajenci, da zahajajo k telovadbi, ki se vrši vsak torek in četrtek od pol 8 do pol 10 ure zvečer v telovadnici na Cojzovi cesti. Apelujemo na vse gg. mojstre in šefe, naj ne branijo naraščaju pristopa v naše vrste ter prosimo, da pripomorejo resnično do obilne udeležbe; dolžnost naraščaja pa je, da se odzove v velikem številu.

Ciril - Metodova podružnica v Štepanji vasi ima svoj redni občni zbor z običajnim dnevnim redom v nedeljo, 19. t. m., ob 3. uri popoldne pri g. Jožetu Anžiču (pri Soršu) v Štepanji vasi. Pridite vsi, da vam podamo jasn račun o našem delovanju v minoletem letu!

V Domžale! Jutri zvečer vsi zavdni Slovenci v Domžale, to bodi naša parola. V novem sokolskem domu, ki bo dne 2. julija t. l. slovesno odprt, se namreč vrši prvi ples čilega „Domžalskega Sokola“. Vlak odhaja v Domžale ob sedmih zvečer in pride tjakaj ob 7.55. Povratek ob 6 zjutraj. Na razpolago bodo tudi vozovi. Kdor bi se hotel vrniti v Ljubljano z vozom, naj se zgasi pri br. Lojzetu Janušu, bančnemu pristavu, ki bo vse potrebuje ukrenil. Voz rabi do Ljubljane pičlo uro. Nazdar!

Akad. društvo slovenskih agronomov „Kras“ na Dunaju, naznanja svoj IV. redni občni zbor, ki se vrši dne 20. svečana ob 8 uri zvečer z običajnim dnevnim redom. Lokal: XVIII. okraj „Vichwegers Gasthaus“, zum Kleeblatt — vogal Schulgasse in Mitterberggasse. Slovanski gostje dobro došli!

Zabavni večer s plesom priredi, kakor smo že poročali, tehniško osoblje „Učiteljske tiskarne“ danes zvečer ob 8 uri zvečer v restavracijskih prostorih „Narodnega doma“. Na sporedu so poleg plesa tudi komični prizori, petje, klavirski komadi, licitacija, korandoli itd. Vstop vsakemu dovoljen; vstopnina 50 vin.

Mladinski odsek „Vzajemnosti“ priredi v nedeljo dne 19. februarja 1911 ob 4. popoldne v salonu restavracije g. F. Balija na Glinah zabavno predbo s petjem. Na sporedu so tudi deklamacije, šaljivi prizori in druge zabave. Po sporedu ples. Vstopnice v prednabavi 30 vin, pri blagajni 40 vin.

Veselični odsek društva slov. trg. sotrudnikov v Ljubljani vabi vse obiskovalce plesnih zabav, na svoj zaključek, ki se vrši v nedeljo dne 19. februarja ob 7 uri zvečer v dvorani hotela „Ilirija“.

Mrzlo polje na Dolenjskem. Da gospodje pri „Jutru“ ne bode te misli, da smo pri nas res tako mrzli, kot nas mogoče sodite po imenu našega kraja, se napolimo z gorečo prošnjo do vas, da ovekovečite v „Jutru“ tudi naše Mrzlo polje, ali pa nas s to gorečo prošnjo vred vržete v ogenj. Da res nismo tako mrzli, kakor nas izdaja naše ime, zato že skrbi naš oče župan. On ne le, da je krčmar, je postal v zadnjih časih tudi strašno vnet, da postane tudi medicar. Po našem okraju se dobi v dobrih letinah mnogo medu. Doslej so ga jemali od nas le medicarji, ki imajo od oblasti potrjeno dovoljenje za to obrt. V zadnjem času pa jim je to kupčijo prevzel naš oče župan Andrej Turk. On nakupuje in prekupe med, ter ga prodaja in oddaja zopet naprej. Da ta kupčija še bolj nese, se sklepa navadno v njegovi gostilni. Bog ve, da mu nismo nevošljivi, če poleg svojih županskih in drugih poslov, vjame semtertja tudi še kak krajcar. Ali vsled te nove županske obrti večkrat trpimo mi in trpe z nami gotovo tudi obrtniki medicarji, s katerimi smo stali preje v neposredni kupčijski zvezi in naše blago bolje prodajali kot s tem županovim prekupo-

vanjem. Pri vas v Ljubljani in drugod se borijo županstva zoper prekupovalce, kateri draginjo le še pospešujejo, pri nas pa županstvo samo to delo opravlja, ter s tem jemlje poklicanim obrtnikom njihov kruh, občinstvu pa zagreni nakup medene sladkobe. Kajti, če medicarji ne morejo v svojem okraju dobiti zadosti domačega pristnega pridelka, morajo naročiti od drugod dražjega in slabjšega. Posledice pa občuti potem najbolj mestno občinstvo. Vidite gosp. urednik, kako smo se mi iz Mrzlega polja doma pri tem medu ogreli. Ker pa ne maramo, da pridemo preveč v ogenj in upamo, da bo to zadostovalo, za danes končamo.

K včerajšnjem poročilu iz sodnije popravljamo, da gospa Antonija Vičič ni sprevodnikova žena ampak žena strojevodje juž. železnice. Toliko da ne bo pomot.

Domača plesna veselica se vrši danes, dne 18. febr. v vseh gostilniških prostorih „Pri Kroni“ v Gradišču št. 7. Vstop prost.

Zahtevajte vedno in povsod samo slovensko kolinsko kavino primes, ker je res najboljša.

Najnovejša telefonska in brzojavna poročila.

Pasivna resistenca državnih uradnikov v Trstu.

Dunaj, 17. februarja. Posledice včeraj pričete pasivne resistence državnih uradnikov in slug v Trstu so vedno občutnejše. Pasivna resistenca zavzema vedno večje dimenzije; udeležili so se je državni nastavljenici vseh kategorij. Na glavni pošti ima ekspedicija vedno 2 do 3 ure zamude. Tudi na državnem kolodvoru je zamuda splošna. Tovorni vlaki stoje v dolgih vrstah in ne morejo naprej. Poroča se, da se bodo pridružili pasivni resistenci tudi uslužbenci tržaške luke, da se tako izrečejo solidarne s poštami uradniki. Zlasti veliko škodo imajo vsled pasivne resistence tržaški trgovci in obrtniki. Po najnovejših poročilih so tudi uradniki in uslužbenci južne železnice izjavili, da so pripravljene v znak simpatij državnih uradnikov in uslužbencev pridružiti se pasivni resistenci.

Trst, 17. februarja. Poštni uradniki in uslužbenci se branijo prevzeti čezurno delo. V višjih poštinih krogih se zatrjuje, da bo v slučaju, če pasivna resistenca ne bo kmalu prenehala, prišlo do popolne anarhije in zmešnjave v poštnem obratu. Na brzojavnem, telefoničnem in carinskem uradu je vse polno nepregledanih vlog. Položaj v državnem skladišču je od ure do ure slabši. Trgovci imajo že dosedaj velikansko škodo. Uradniki južne železnice do danes zvečer še niso pričeli s pasivno resistenco. Vlada se strašno boji kapitulacije, to pa iz enostavnega umazanega vzroka, ker se boji, da potem tudi v drugih kronovinah ne bi državni uradniki in uslužbenci proglasili pasivne resistence.

Dunaj, 17. februarja. Dosedaj se na Dunaju še ne poznajo dosti posledice pasivne resistence državnih uradnikov in uslužbencev v Trstu. Iz Krakova so došla poročila, da so krakovski poštni uradniki pripravljani takoj na migljaj dunajskih državnih uradnikov pričeti s pasivno resistenco.

Meštrovčeva kiparska dela uničena.

Belgrad, 17. februarja. V Belgradu je zavladalo velikansko razburjenje in vznemirjenje, ko je danes došla vest, da so bila dela slavnega srbskega kiparja Mestrovčeva vsled krivde ogrskih železnic na progi Zagreb-Belgrad skoro popolnoma uničena. Osem umotvorov je popolnoma nerabnih. Meštrovč je, kakor znano, nameraval svoja dela razstaviti v srbskem paviljonu na jubilejni razstavi v Rimu.

Rothschildova oporoka.

Dunaj, 17. februarja. Danes je bila uradno razglašena oporoka umrlega avstrijskega milijonarja Alberta Rothschilda. Pokojnik je imenoval dedičem svojega velikanskega premoženja svoje otroke. Premoženje znaša nad 500 milijonov kron. V dobrodelne namene je daroval Rothschild samo bagatelo 2 milijona kron in ne, kakor se je prvotno trdilo 12 milijonov kron.

Povratek grofa Thuna z Dunaja.

Praga, 17. februarja. danes se je češki cesarski namestnik grof Thun vrnil z Dunaja v Prago.

Delegacije.

Budimpešta, 17. februarja. Vojni odsek avstrijske delegacije je danes nadaljeval debato o vojnem proračunu. Redni in izvanredni proračun vojne uprave je bil sprejet. S tem je delo vojnega odseka avstrijske delegacije približno dokončano. Na vrsto pride samo še glasovanje o mornaričnem proračunu.

Donavsko-jadranska železnica.

Carigrad, 17. februarja. Zastopniki francoske železniške družbe še niso oddali svojega mnenja o nameravanih železniških projektih v Albaniji. Zlasti se še niso posvetovali s turško vlado glede donavsko-jadranske železniške proge. Francoski zastopniki so le izjavili, da so pripravljeni financirati zgradbo takozvane severne proge. Turški vladni krogi so popolnoma zadovoljni s tem načrtom. Le generalni štab se je odločno izjavil proti tej progi in se z vso vno zavzema za progo Skoplje-Gostivas-Alesia.

Lastnik, glavni in odgovorni urednik: Milan Plut.

Tiska „Učiteljska tiskarna“, Ljubljana.

Mali oglasi.

Lokal za pisarno ali prodajalno se odda. Pojasnila: Inzeratni oddelek „Jutra“. 94/10-7

Nova vila, 18 let davka prosta, se prodaja. Ogleda se lahko vsak dopoldan. Natančneje se poizve pri g. Černiču, Strelška ul. 28. 104/4-1

Dve gospodini se sprejme takoj v prodajalno kruha. Vpraša se v trgovini H. Privšek Prisojna ul. št. 4. 105/2-1

Brivnica na prometnem kraju v Ljubljani se takoj prodaja. Ponudbe na inzeratni oddelek „Jutra“. 109/8-1

Hermontj s šestimi spremeni, z močnim in lepim glasom ter jako trpežen se ceno prodaja. Naslov pove inzeratni oddelek „Jutra“. 111/3-1

Dve sobi v pritličju za društvo, ali pisarno se takoj oddaja. Naslov pove inzeratni oddelek „Jutra“. 112/2-1

KORESPONDENCA.

Mlad graščak, bi se v svrhu ženitve rad seznanil z mlado, inteligentno in duhovito gospodico. Ponudbe če mogoče s sliko pod „Graščak“ in inzeratni oddelek „Jutra“. 110/1-1

Kupujte „JUTRO“.

Javna zahvala.

Ob priliki požara v naši hiši na Bregu št. 8, štejem si v častno dolžnost, izreči našo najiskrenejšo zahvalo vsem tistim, ki so v trenutkih skrajne nevarnosti z izrednim pogumom in vse časti vredno požrtvovalnostjo zastavili svoje moči pri reševalnem delu. V prvi vrsti imenujemo slavno tukajšno prostovoljno gasilno in reševalno društvo, ki je pod vodstvom svojega čislane podnačelnika gosp. dež. poslanca Josipa Turka z izredno naglico pravočasno prihitelo na lice mesta in po večurnem napornem delu ne strahše se nevarnosti, udušilo ogenj, ter preprečilo še večjo nevarnost in nesrečo.

Naša zahvala pa gre tudi vsem drugim, bodisi civilnim in vojaškim gospodom, ki so nam prihiteli na pomoč, ter po svojih močeh prispevali, da se je posrečilo ogenj omejiti.

Zahvaljujemo se pa še posebno iskreno tudi vsem tistim someščanom iz sosedstva in občinstva, ki so v najnevarnejših trenutkih iz golega človeškega sočutja in sledeč plemeniti inicijativi svojega srca, postavili sami sebe v nevarnost, ter s svojo hladnokrvnostjo, previdnostjo in pogumom dosegli, da je pri vsej tej nesreči ostala naša rodbina polnoštevna.

V Ljubljani, dne 15. februarja 1911.

Franja dr. Tavčarjeva, dr. Ivan Tavčar z rodbino.

POZOR! Mazilo zoper izpadanje las za pospešitev rasti las; tudi tam, kjer jih prej ni bilo. Zaraste tudi lise na glavi. Izvrstno sredstvo zoper prihaj. Učinkuje po kratki dobi. Lonček 3 do 5 K. Pošljite tudi po pošti g. Ana Križaj, Spod. Šiška 222, III. nad., 12 vrata. Z dobrih izpričevali na razpolago. Zaloga v drogeriji, foto-manufakturi „Adrija“ B. Cvančara, Ljubljana, nasproti glavne pošte.

V hiši pri „Anžoku“ v Spod. Šiški, Vodnikova cesta št. 9

se oddajo s 1. majem v najem tri lepe kleti, skladišče, hlev in podstrešje za seno.

Natančnejša pojasnila v gostilni ravnotam.

Ponatis zanimivega romana

„Otroci papeža“

Je izšel in se dobi pri upravnistvu „Jutra“ za 3-50 K broširan, za 4 50 K pa elegantno vezan izvod. Najbolje je, ako se istočasno z naročilom pošlje tudi denar, ker s povzetjem poslana knjiga je dražja.

VABILO

domači plesni veselici

katera se vrši

dne 18. februarja 1911

v vseh gostilniških prostorih „pri Kroni“, Gradišče št. 7.

Vstop prost.

Za mnogobrojen obisk se priporoča

s odličnim spoštovanjem

J. M. Aman.

VABILO

domači plesni veselici

ki se vrši

danes v soboto zvečer

v gostilni „Breg 18“.

K obilni udeležbi vljudno vabi

gostilničarka.

Dobro vpeljana

mizarska obrt

z vsem potrebnim orodjem se odda takoj v najem, ali se pa sprejme delovodja. Izdelujejo se tudi rakve. Naslov pove inzeratni oddelek „Jutra“.

Sprejme se

krojaškega pomočnika

ki se izborno razume na

angleško damsko krojaštvo

in na

: delo za gospode. :

Oferte je poslati na inzeratni oddelek „Jutra“ pod šifro „K. P. K.“

Vinc. Richterja pomada za lase

je izdelek, prirejen izključno na temelju znanstvenih in zdravstvenih predpisov. Imenitne posledice se prikažejo takoj po uporabi te pomade: rasti pričnejo lasje in brada. Zabrani izpadanje las in povzroča rast las tudi tam, kjer jih prej ni bilo. Cena lončku z navodilom 3 K.

„Schampos“, prašek za umivanje glave.

Najboljše učinkujoči pripomoček za sraženje glave. Cena zavojčka 50 vin.

Vinc. Richter, specializist za gojenje las Dunaj IX. Sobieskygasse.

Zalogo ima A. MOLL, lekarnar, Dunaj I., Tuchlauben 9

Zboljšana Kneipova metoda in ventilirane spalne čepice

so kot najbolj preizkušeno sredstvo proti nervoznemu glavobolu vseh vrst, proti potenju, vroči glavi in posledicam, izpadanju in osivelosti las. Čepica pomiri živce in prozori dobro spanje in spočito glavo.

1 čepica z dvojno ventilacijo K 6-1

1 „ „ „ trojno „ „ 8-

Balzam pospešujoči rast las in brade

z uporabnim navodilom

1 stekleničica K 2-

1 „ „ „ 4-

1 „ „ „ 6-

Naročila iz province po pošti le proti povzetju.

Zavoj in spremnica 30 vin. Pri naročilu čepice naj se navede obseg glave.

P. Frötscher, Dunaj III., Barichgasse 17.

Poročni prstani
močni v zlatu, na trpez-
nosti neprekosljivi
1 par od K 7—
naprej
v modernih fasonah —
graviranje brezplačno
pri
FR. ČUDNU
urjarju in trgovcu v LJUBLJANI,
samo Prešernova ulica št. 1.
— Ceniki s koledarjem zastoj tudi po pošti. —
Največja zaloga stenskih ur.

Kite iz las
po 5, 7, 9 in 12 K. — Lasulje za
gledališča od 3 K naprej; brade 1 K,
dolge 1 K 20 v; krep za brade meter
1 K; lim za brade, šminke, puder in
druge potrebščine za maskiranje, vse
po zmernih cenah. Barve za lase in
brado v steklenicah po K 2— in
K 4— priporoča
S. STRMOLI, brivec in lasničar
Ljubljana, Pod Trančo št. 1 (zraven
čevljarskega mostu.)

Olimpija
krema
je suha krema, brez
maščobe, ob enem naj-
finejše milo, raditega
je Olimpija krema,
kosmetično sredstvo
prve vrste. 1 lonček
velja 1 krono 20 vin.
Po pošti franko 1 K
30 vin. — Dobi se v
glavni zalogi: Lekarna
Trnkoczy, Ljubljana.

Vsled preselitve se prodaja
dobro ohranjen
glasovir
za prav nizko ceno.
Poizve se v Prisojni ulici št. 7,
I. nadstr. (na Friškovcu).

Gostilna
pri Erklavcu
Novi Vodmat št. 3 se zaradi bolezni
gospodarja
odda v najem.

Mirnski premog.
Premog iz Mirne na Dolenjskem
je brezizjemno za vsako varčno gospodinjstvo izvrstno gorivo, ker
pogori brez vsacega nadležnega duha, vsebuje jako malo
žvepla ter nikakih neizgorljivih snovij (kamna).
Prodaja se na dom postavljen v večjih množinah 50 kg
K 1—, pri manjšem odjemu: 50 kg K 1-10. — Cel vagon:
K 160— loko Ljubljana. — Glavna zaloga:
H. RICHTER, Ljubljana, Cojzova cesta št. 1.
Naročila se sprejemajo v podružnici g. Iv. Jelačina, Cojzova cesta št. 1
in pri g. Fran Pleničarju, c. kr. oficijalu v. p., Stari trg 6, vhod Vodna steza 1.

Ustanovljena 1847. Ustanovljena 1847.
Tovarna pohištva J. J. NAGLAS
Ljubljana Turjaški trg, št. 7.
Največja zaloga pohištva
za spalne in jedilne sobe, salone in gosposke
sobe. Preproge, zastorji, modroci na vzmeti,
žimnati modroci, otroški vozički itd.
Najnižje cene. Najsolidnejše blago.

Jutro se prodaja v Trstu
po 4 vinarje
v naslednjih tobakarnah:
Becher, ulica Stadion,
Trevisan, ulica Fontana,
Pipan, ulica Fabra,
Bevk, trg Goldoni,
Vovk, ulica Carducci,
Stanič, ulica Molinpiccolo,
Sekovar, Vojaški trg,
Hrast, Poštni trg,
Može, ulica Miramar,
Magolo, ulica Belvedere,
Geršina, Rojan,
Raunacher, Campomarzio,
Bruna, S. S. Martiri,
Ercigoj, ulica Masimiliana,
Rončelj, ulica S. Marco,
Cechimi, ulica del Istra,
Bruna, ulica del Rivo,
Bubnič, ulica Sete Fontane,
Gramaticopulo, ul. Bariera,
Spöder, ulica Bariera,
Lavrenčič, Vojaški trg.
Benusi, Greta,
Kichel, Rojan,
Bajc, ulica Gepa,
Luzatto, ulica Aquedotto,
Segulin, ulica Industria,
Železnik, Sv. Ivan,
Lug, ulica S. Lucia,
Zidar, Sv. M. Magdalena,
Hreščak, ulica Belvedere.

Tovarniška znamka „IKO“.
Specialiteta: edina slovenska ura za telovadce.
Dobi se samo pri tvrdki:
H. SUTNER, Ljubljana, Mestni trg in Sv. Petra c.

Lastna tovarna ur v Švici.
Dragocen dar
Vam pošljemo z obratno pošto zastoj
in franko, ako nam v namen razpo-
šljanja naših cenikov pošljete
100 naslovov (edino z dežele, ne
iz glavnih mest)
zasebnih in državnih uradnikov, učiteljev,
vaških duhovnikov, graščakov, gospodarskih
uradnikov, tovarnarjev in tovarniških uradnikov,
bolje situiranih zasebnih uradnikov, trgovcev,
obrtnikov itd. s svojega bivališča in najbližje
okolice snažno in razločno na polo
papirja spisane.
Prodaja patentovanih novosti
L. Weiss, Dunaj II. Hofenedergasse 1.

Julij Meinl
uvoz kave in
velepražarna.
Nova podružnica
v Ljubljani
Šelenburgova ul. 7

Likvidacijski odbor
Glavne posojilnice v Ljubljani
sklicuje v smislu § 49. zadr. zak.
izredni občni zbor
na 26. februarja 1911, dopoldne ob 10. uri
v Mestnem domu.
Na dnevnem redu je poročilo o bilanci in razglasitvi konkurza in even-
tualno popolnitev likvidacijskega odbora.
Ljubljana, dne 14. februarja 1911. Likvidacijski odbor.

Slovenci, pozor
pri nakupovanju vencev!
FR. IGLIČ
Ljubljana, Mestni trg 11
priporoča največjo zalogo krasnih
nagrobni vencev
in trakov z napisi.
Zunanja naročila se izvršujejo
hitro in točno.

Cenj. gostom in potujočemu občinstvu
priporočam staroznano
dobro gostilno
kjer točim najboljše naravna
vina, več vrst najfinejšega
mošta: prosekarja, ljutomer-
čana i. dr. od veleposestnika
grofa Fr. Attems iz Spiel-
felda (Štajersko).
Izborna domača kuhinja.
Cene najnižje.
Hotel „Lloyd“
sobe za prenočišča
v najlepšem redu po zmerni ceni.
Omnibus k vsakemu vlaku.
Ljubljana
sv. Petra cesta 9 in
Miklošičeva cesta 11,
nasproti hotela „UNION“.
Karol Počivaunik.

Gospodična
ki služi že nad 2 leti pri nekem
notarju izven Ljubljane, želi vstopiti v
službo pri kakem notarju ali kot bla-
gajničarka v Ljubljani. Prijazne ponudbe
na inserat. oddel. „Jutra“ pod „K 16“.

Ugoden nakup.
Prodajam popolnoma novo
opravo za specerijsko
trgovino
za zelo nizko ceno. Vpraša in ogleda
se pri
Simon Praprotniku
mizarjem mojstru,
Ljubljana, Jenkova ulica št. 7.

Stopnice, balkoni,
spomeniki,
stavbeni okrasni
i. t. d.
Kranjska betonska tvornica Tribuč & Komp.
v Ljubljani
Cementne cevi
v vseh dimenzijah,
barvaste plošče
i. t. d.

Ustanovljena leta 1831. Največja zavarovalnica avstro-ogrske države Ustanovljena leta 1831.
C. kr. priv. občna zavarovalnica Assicurazioni Generali v Trstu
Glavni zastop v Ljubljani, Marijin trg, Sv. Petra cesta št. 2, v lastni hiši.
Zavaruje zoper požar na poslopijih, pohištvo in blagu, tatinski vlom, škode vsled prevažanja, poškodbo zrcal in zvonov. — Na življenje in za doto v vseh
mogočih sestavah. — Tekom leta 1909. zavarovalo se je 17.230 oseb za kapital nad 143 milijonov kron na življenje. — Družba je izplačala za škode nad 977
milijonov kron. Premoženje družbe znaša nad 366 milijonov kron.

Del. glavnica: **K 5.000.000.** **Ljubljanska kreditna banka v Ljubljani.** Rez. fonda: **K 450.000.**
Stribarjeva ulica št. 2.
Podružnice v Splitu, Celovcu, Trstu, Sarajevu in Gorici.
Priporoča promese na dunajske komunalne srečke à K 18—; zrebanje: dne 1. marca; glavni dobitek: K 300.000.—.
Sprejema vloge na knjižice in na tekoči račun ter jih obrestuje od dne vloge po čistih **4½%**.